

EEN ZEER ONGEWENSTE BRIEF

De postbode van Klein-Mespeleer had nog één brief in zijn postzak. Het was het allerlaatste stuk van zijn ronde, maar de arme man zag er enorm tegen op om die te bezorgen.

Als postbode was hij heel wat gewoon. Hij had geen enkele moeite met de wekker die elke nacht om vier uur afging. Hij hield er zelfs van om uren rond te ploeteren in de bittere winterkou. En dat hij af en toe op de loop moest voor honden met ontblote tanden vond hij alleen maar grappig.

Het enige wat deze stoere man schrik aanjoeg, was dat duistere huis met nummer 13.

De brief was afkomstig van de Spaarbank in het dorp, wist hij. Op de omslag stond in keurige zwarte lettertjes de naam van de geadresseerden. Een naam die hem kille rillingen bezorgde.

Aan meneer en mevrouw Mekel

Nummer 13 was een vervallen krot waar het klimop vrij spel kreeg. De voortuin was zo verwilderd als de amazonejungle en hoge distels vormden een pijnlijke stekelmuur. Enkel de ruiten van de bouwval waren niet overwoekerd. Het waren twee donkere ingevallen ogen, die het huis een akelige gezichtsuitdrukking gaven. De vensters waren zo vuil dat je onmogelijk naar binnen

kon kijken, zelfs niet als je je neus ertegen zou duwen.

Het hele huis ademde pure horror.

Je zou het een spookhuis kunnen noemen. Al weet je op de kermis altijd wel ergens in je achterhoofd dat spoken niet echt bestaan. Maar bij dit huis was het een vaststaand feit dat er twee regelrechte griezels leefden.

De scheve postbus in de voortuin puilde helemaal uit met oude, natgeregende brieven. De twee bewoners verlieten hun huis nooit om die brieven op te halen. Toch deed de postbode van Klein-Mespeleer iedere dag zijn job en propte elke brief er maar bij. Hij moest wel.

De arme man speurde de straat af. Hing er in de buurt toevallig geen kind rond dat hij wat centen kon toestoppen om de brief in zijn plaats te posten? Iemand die wel dichterbij het huis durfde te komen? Nee, hij was op zichzelf aangewezen.

Op het moment dat de postbode de brief half tussen de andere propte, zwaaide plotsklaps de voordeur van het huis open.

‘HÉ!’ kraste een krakerige stem. De postbode sloeg wit uit en nam onmiddellijk de benen.

Geen seconde langer wilde die arme man hier nog blijven. Zo snel zijn benen hem konden dragen, holde hij de straat uit.

Het figuur dat in het deurgat verschenen was, staarde hem na.

Het was een belachelijk lange en graatmagere man. Hij had de dunne nek van een aasgier en de griezelige hologige blik van een skelet. De man droeg een sjofel, stoffig pak dat al tientallen keren versteld en hersteld was.

Naast hem verscheen plots een kleine flubberige vetbol van een vrouw. Ze had wild, slordig haar en een schele blik. Haar ene oog keek naar links in de straat, het andere naar rechts. Als je haar recht in de ogen moest kijken, zou je misselijk worden. Vlak boven die schele ogen stonden dikke wenkbrauwen, die meer leken op harige rupsen die over haar gezicht kropen. Het mens steunde op een korte wandelstok. Zonder die stok zou ze nooit haar forse lijf overeind kunnen houden. Als je van ver zou kijken en dan je ogen een beetje dichtkneep, leek ze eerder een stevige olijf op een cocktailprikker.

Dit waren meneer en mevrouw Mekel. Een echtpaar uit een griezelfilm.

‘OPROTEN, VIEZE POSTBODE!’ blubberde mevrouw Mekel, ook al kon de postbode haar niet meer horen. Ze zei het met een vettige

stem en een dikke fluim achter in haar keel. Want dat was een van de onappetijtelijke eigenschappen van die mevrouw Mekel. Ze rochelde en grolde en fluimde en reutelde constant de meest flebberige, lillende fluimen op.

‘WIJ MOETEN JE ROTFACTUREN NIET!’ kraste meneer Mekel. Zijn stem klonk als een grafsteen die na drieduizend jaar weer open-schoof. Maar de uitgemergelde mummie die dan tevoorschijn zou komen, zou nog een fris blaadje zijn tegenover deze man.

‘WE BETALEN HELEMAAL NIETS! NIEMAND STEELT WAT VAN ONS IS! DIEF!’

Mevrouw Mekel schraapte de smerige rochel los en spuwde die op straat. Meneer Mekel raapte een steen op en gooide hem in de richting van de postbode, die al lang verdwenen was.

Zoveel woede en ergernis voor een simpel briefje in hun brievenbus. Moet je je eens voorstellen wat dat geeft als er die Mekels binnenkort iets érgs overkomt.